

بنام خدا

نامه سرگشاده جمعی از کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران
به ریاست محترم جمهوری اسلامی ایران

با سلام

آقای رئیس جمهور :

نامه جنابعالی به آقای بوش را در روزنامه ها خواندیم ، این سؤال در ذهن ما بوجود آمد وقتی شما در نامه ای خطاب به رئیس جمهور آمریکا مینویسید که آیا از وضعیت کشور خود با خبر هستی ، آیا میدانید در کشور شما چند نفر بیکار ، فقیر ، تهیدست و بیخانمان است ، آیا میدانید در کشور شما و کشورهای همجوار شهروندان و کارگران و روشنفکران طرفدار حق و عدالت بدون داشتن جرم صرفاً بخاطر عملکرد دولت و سیاستهایش حق آنها را ضایع میکنند و بخاطر نداشتن شغل و امنیت شغلی و اخراج بی دلیل از کار ، فقر، بدبختی و فحشا اعتراض می کنند بازداشت شده و بدون اینکه محاکمه بشوند و جرم آنها ثابت بشود به زندان انداخته میشوند و حتی آنها را از داشتن وکیل و ملاقات با خانواده هایشان محروم می سازند.

آقای رئیس جمهور :

ما نه سیاسی هستیم ، نه حامی هیچ گروه و فرقه ای ، بلکه فقط دنبال منافع کارگران ایران اسلامی. سال 1385 سال پیامبر اکرم نامگذاری شده است داستان شخصی که فرزندش را بابت نخوردن خرما بحضور رسول اکرم برده بود بیاد آورده و ببینید آیا مشکلاتی که خطاب به آقای بوش ذکر کردید ، در کشور ما وجود ندارد .

آیا ما کارگران ایران امنیت شغلی داریم، آیا اصلاً" شغلی داریم که امنیت داشته باشد ، آیا همه آزادانه می توانند خواسته های خود را بیان کنند تا چه رسد به اعتراض ، آیا در کشور ما نهادهای مدنی (در جامعه کارگری سندیکاها) آزادانه تشکیل می شوند و اجازه فعالیت به آنها داده می شود یا هرکس که کمی آگاهی پیدا کند و بخواهد طبق قانون اساسی و مقوله نامه های بین المللی این کار را انجام دهد توسط مافیای قدرت در نطفه خفه می شود و هزاران انگ به آنها نسبت داده می شود در حالی که اینگونه نیست و آنها بجز اجرای قانون اساسی و قوانین داخلی و بین المللی چیز دیگری نمی خواهند ، آیا این عدالت است که سرمایه داران و کارفرمایان آزادانه تشکیلات صنفی خود را اداره کنند ولی کارگران چنین اجازه ای نداشته باشند .

آقای رئیس جمهور :

شما قبل از ریاست جمهوری شهردار تهران و کارفرمای کارگران شرکت واحد محسوب می شدید و توسط همکاران ما از مشکلات ما مطلع بودید ، بعد از انتخاب شما به ریاست جمهوری ما انتظار داشتیم با اختیار بیشتری که بدست آورده اید گروهی از مشکلات ما را رفع کنید ولی متأسفانه نه تنها اینگونه نشد بلکه تعداد کثیری از همکاران ما را بدون دلیل بازداشت کرده و تا به امروز بعد از گذشت بیش از پنج ماه یکی از همکاران ما به نام منصور اسالو بیگناه در زندان بسر می برد و از داشتن وکیل که حق مسلم زندانیان می باشد محروم است .

با استناد به اصول 35 و 32 قانون اساسی ، آیا اعتصاب جرم است ، آیا کارگر بجز اعتصاب راه دیگری برای رساندن فریاد عدالتخواهی خود دارد . شما با سفر به استانها از مردم میخواهید فریاد اعتراض خود را به تهران برسانند پس چرا در تهران صدای اعتراض کارگران شرکت واحد در نطفه خفه می شود . چرا اجازه میدهید بجای پخش شیرینی و تبریک روز کارگر ، در روز کارگر با باطوم از کارگران پذیرایی شود . چرا کارگران شرکت واحد بخاطر تشکیل تشکل مستقل کارگری (سندیکا) طبق مقاله نامه های 98 و 87 سازمان بین المللی کار که حق مسلم کارگران است بدون آنکه از طرف جنابعالی عکس العملی صورت پذیرد مورد بازخواست و بازداشت قرار میگیرند . شما به مسائل کارگری آگاهی و می دانید تشکیل سندیکاهای مستقل و واقعی کارگری از بدیهی ترین و شاید مهمترین حقوقی است که می توان برای جامعه کارگری قائل شد ، با تشکیل دموکراتیک سندیکاهای کارگری که برآمده از بطن جامعه کارگری باشند می توان نسبت به تحقق بسیاری از اهداف و تامین بخش عمده ای از نیازهای جامعه کارگری خوشبین بود . افزایش قدرت چانه زنی کارگران ، تقویت روند سه جانبه گرایی ، واقعی شدن فضای بحث میان فعالان حوزه کار ، پیگیری معقول و منطقی خواسته های کارگران و کم هزینه شدن چالشهای اجتماعی در فضای کارگری تنها بخش کوچکی از آثار تشکیل سندیکاهای کارگری است که البته به رغم تمام این مزایا همچنان در هزار توی دیوان سالاری و تنگ نظری بلا تکلیف رها شده است . حضور کارگران در نهادهای تصمیم گیری، توزیع عادلانه قدرت و ثروت تنها زمانی تحقق می یابد که کارگران بتوانند در قالب نهادهای مدنی در جامعه حضور یافته و پیرامون شرایط واقعی کار و زندگی خود به بحث و تبادل نظر بپردازند .

اگر به این مجموعه تعهدات قانونی ایران برای اصلاح فصل ششم قانون کار و فراهم کردن بستری برای تشکیل سندیکاهای کارگری که با امضای مقاله نامه های سازمان بین المللی کار بر عهده دولت جمهوری اسلامی ایران گذاشته شده اضافه کنیم به نظر می رسد ریاست محترم قوه مجریه برای نخستین بر خورد خود با تعلل کنندگان استیفای حقوق کارگران باید سراغ وزارت کار و امور اجتماعی برود که به رغم تصریح قانون اساسی و تعهد بین المللی ایران ، همچنان در برابر تشکیل سندیکاهای واقعی و مستقل کارگری که در فرایندی دموکراتیک به وجود آمده اند ، تعلل میورزد . تلاش برای استیفای حقوق کارگران توسط نهادهای از نهادهای مستقل و نمایندگان واقعی کارگران بیشتر شبیه به مهرورزی دایه هایی است که از دور ، دستی به آئس دارند .

با امید به پیروزی همه کارگران

گروهی از کارگران و رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حوم

1384/2/25

باز تکثیر از : اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران

www.etehadbinalmelali.com

alliance@workers-iran.org